

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 8.kolovoza 2012

[\[Video\]](#)

Devet načina molitve svetog Dominika

Draga braćo i sestre,

Crkva danas slavi spomen svetog Dominika Guzmara, svećenika i utemeljitelja Reda propovjednika, zvanih dominikanci. U jednoj od prethodnih kateheza već sam predstavio tog slavnog sveca i temeljni doprinos što ga je dao obnovi Crkve svoga doba. Danas želim istaknuti bitni aspekt njegove duhovnosti: njegov molitveni život. Sveti je Dominik bio čovjek molitve. Zaljubljen u Boga, nije težio ničem drugom osim spasenju duša, osobito onih koji su pale u mreže krivovjerja; nasljedovatelj Krista, duboko je u sebi utjelovio tri evanđeoska savjeta pridruživši naviještanju Riječi svjedočanstvo života u siromaštvu; vođen Duhom Svetim kročio je putom kršćanskog savršenstva. Molitva je u svakom trenutku bila snaga koja je obnavljala i činila sve plodonosnijim njegova apostolska djela.

Blaženi Jordan Saski (†1237), njegov nasljednik na čelu Reda, piše: "Tijekom dana, nije bilo društvenijeg čovjeka od njega... Noću, naprotiv, nije mu bilo ravna u bdjenju i molitvi. Dan je posvećivao bližnjemu, ali je noć darivao Bogu" (P. Filippini, *S Domenico visto dai suoi contemporanei*, Bologna 1982., str. 133). Kod svetog Dominika možemo vidjeti primjer skladne povezanosti između razmatranja Božjih otajstava i apostolskog djelovanja. Prema svjedočenju njemu bliskih osoba "on je uvijek govorio s Bogom ili o Bogu". To opažanje pokazuje njegovo duboko zajedništvo s Gospodinom i, istodobno, stalnu zauzetost da privede druge tome zajedništvu. Premda nije ostavio spise o molitvi, dominikanska tradicija je prikupila i prenijela

njegovo živo iskustvo u djelu pod naslovom "Devet načina molitve sv. Dominika". Djelo, koje je između 1260. i 1288. godine sastavio jedan brat dominikanac, pomaže nam shvatiti nešto od nutarnjeg života toga sveca.

Prema svetom Dominiku, dakle, postoji devet načina molitve i svaki od tih načina, koje je uvijek ostvarivao pred Isusom Raspetim, izražava jedan tjelesni i duhovni stav koji, ako su duboko prožeti, potpomažu sabranost i gorljivost. Prvih sedam načina slijede jednu uzlaznu putanju, poput koraka na nekom putu, prema dubokom zajedništvu s Trojedinim Bogom: sveti Dominik moli u stojećem stavu pognute glave da time izrazi poniznost, zatim prostrt na zemlji da moli oprostjenje za vlastite grijehе, na koljenima u znak pokore kako bi sudjelovao u Gospodinovim patnjama, raširenih ruku promatrajući Raspetog da razmatra Najveću Ljubav, pogleda uprta u nebo osjećajući se privučenim u Božji svijet. Postoje dakle tri načina moljenja: u stojećem stavu, na koljenima, prostrt na tlu; ali uvijek s pogledom upravljenim prema Gospodinu Raspetom. Posljednja dva načina, međutim, na kojima ću se kratko zadržati, odgovaraju dvama pobožnostima koje je svetac redovito prakticirao. To je prije svega osobna meditacija, gdje molitva poprima još dublju, gorljiviju i utješniju dimenziju. Po završetku molitve časova i nakon misnog slavlja sveti se Dominik zadržavao u razgovoru s Bogom, ne postavljajući si pritom vremenske granice. Mirno i sabrano bi sjedio u stavu oslušivanja, čitajući neku knjigu ili pogleda uprta u Raspetog. Te trenutke susreta s Bogom je tako snažno proživljavao da se također prema vani mogle uočiti njegove reakcije u vidu radosti ili plača. On je dakle tijekom meditacije upijao u sebe stvarnosti vjere. Svjedoci pripovijedaju da je ponekad upadao u svojevrzni zanos preobražena lica, ali se odmah zatim ponovno vraćao svojem svakodnevnom poslu ispunjen snagom koja dolazi odozgo. Tu je zatim Dominikova molitva na putovanju od jednog samostana do drugog; molio je časoslov, Srednji čas, Večernju sa suputnicima i, dok je prelazio preko dolina i brda, razmatrao je ljepotu stvaranja. Tada bi iz njegova srca potekla pjesma hvale i zahvalnosti Bogu za tolike darove, osobito za najveće čudo: otkupljenje koje je izvršio Krist.

Dragi prijatelji, sveti Dominik nam doziva u svijest kako svjedočenje vjere, koje svaki kršćanin mora dati u obitelji, na poslu, u društvenom zauzimanju kao i u trenucima opuštanja, ima svoj izvor u molitvi, u osobnom dodiru s Bogom; samo taj stvarni odnos s Bogom daje nam snage snažno živjeti svaki događaj, osobito najbolnije trenutke. Ovaj nam svetac također doziva u svijet važnost izvanjskih stavova u našoj molitvi. Klečati, stajati na nogama pred Gospodinom, upirati pogled u raspelo, zaustaviti se i sabrati u molitvi, nisu nešto sporedno, već nam pomažu da u svome duhu, čitavim svojim bićem, stupimo u odnos s Bogom. Želim još jednom podsjetiti koliko je nužno u vlastitom duhovnom životu svakodnevno pronaći vremena za molitvu; moramo izdvojiti vrijeme za molitvu osobito tijekom praznika, moramo naći malo vremena za razgovor s Bogom. Time ćemo i drugima oko nas pomoći da stupe u svijetli prostor Božje prisutnosti, koja donosi mir i ljubav što ih svi trebamo. Hvala.

© Copyright 2012 - Libreria Editrice Vaticana

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana